



Η ΞΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ
Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΗΣ ΕΡΩΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ



Του Μιραμπώ προς την Σοφίαν

Γλυκειά μου φίλη, η ανάμνησίς σου μου δίνει νέες δυνάμεις για να ανθίσω στον σκληρό αυτό χωρισμό. Άλλοτε ζυπνούσα με το μειδιάμα της χαράς εις τα χείλη, με την έλπίδα να σε συναντήσω. Ήσουν ο ήλιος μου και η χαρά της ζωής μου. Η κακίης μέρες μου έφαινοντο γλυκερές όταν αντίκριζα το θελκτικό πρόσωπό σου. Τώρα ο ήλιος δεν φωτίζει για μένα παρά μελαγχολικές και παγερές ημέρες... Σκοτάδι στην ψυχή μου, όπως και στη ζωή μου.

Σοφία σου όρκίζομαι, ότι, αν δεν ελγα μία άμυδρά έλπίδα να σε ξαναϊδώ γρήγορα, θα ελμουν χαμένοι άνθρωπος...

Σε αγαπώ αγάπρευται, ψυχή μου, ρόδο της άνοιξης και παρηγοριά μου. Συλλογίζομαι της άτελειωτες κουβέντες μας, τα γέλια μας και τη γλυκεία μελαγχολία μας, καμιά φορά...

Συλλογίζομαι ότι είσαι η μόνη γυναίκα που δεν φοβήθηκες την άσχημία μου... Ναί, το ξέρω πως είμαι άσχημος, αλλά συγχώρεσα τη φύσι που με έπλασε τέτοιον, ώστε να αγαπηθώ από σένα, καλή μου. Περιφρονώ την ανθρώπινη όμορφιά και σκέπτομαι με άνακούφισι ότι η μόνη γυναίκα που αγάπησα και αγαπώ στον κόσμο με βρλακει ύποφερτό.

Γιατί να σου λέω άνοησίες; Κοντεύω να γίνω μαρό παιδί...

Σε φιλω και περιμένο με άγονία το γράμμα σου, ψυχή μου
Μιραμπώ

Του ίδιου προς την ίδιαν

Η άνησυχία μου δεν έχει όρια. Είμαι σάν τρελλός. Διαρκώς βλέπω έμπρός μου εικόνες φρίκης και τρόμου, και φοβούμαι για σένα, αγάπη μου...

Φοβούμαι τα πάντα. Την άρρώστεια, τον θάνατο και την πίκρα της ζωής. Ποτέ δεν άργησες τόσο καιρό να μου γράψης.

Τι θα γίνω αν μου λείψη και αυτή η παρηγορία; Οά τρελλαθώ, Σοφία. Προς Θεού, στείλε μου γρήγορα ένα γράμμα, έστω και δυό γραμμές, που θα με καθησυχάσουν.

Έλπίδα μου και χαρά μου, λυπησου τον δυστυχισμένο σου
Μιραμπώ

Της Σοφίας προς τον Μιραμπώ

Σου στέλνω της δυό γραμμές που μου ζήτησες. Ελμουν άρρωστη σοβαρά, αλλά μίν άνησυχής αγάπη μου. Διέτρεξα σοβαρό κίνδυνο, αλλά τώρα είμαι πολύ καλύτερα. Η νοσταλγία μου για σένα καταντά άνυπόφορο βάσανο. Της άτελειωτες νύχτες της άβυπνίας, που επάλαιψα με το θάνατο, έσένα έβλεπα διαρκώς έμπρός μου. Βλέπω ότι η μελαγχολία σου και τα προαισθήματά σου δεν σε άπάτησαν. Σ'άφίνω γιατί ο γιατρός μου άπαγόρευσε να κουράζωμαι. Άδριο θα σου γράψω εκτενέστερα. Μην άνησυχής, σου επαναλαμβάνω. Έβησα μόνο και μόνο για σένα.

Σοφία

Του ίππότου νε' Όλνι προς την κ. Ρεκαμιέ

Σά; εζήτησα παντού, εις όλα τα σαλόνια, που εδέχοντο χθές, εις του; χορούς, άκόμη και εις το θέατρο. Πουθενά δεν έλαμπε η γλυκεία όμορφιά σας. Καί άνησυχώ μήπως ένας άλλος ευτυχέστερος έμου χαίρειται την θελκτική συντροφιά σας.

Γιατί μου ύπεσχέθητε ότι θα σάς βλεπα κάθε βράδυ; Γιατί παύετε με μιά ευαίσθητη καρδιά και με μιά θερμή λατρεία;

Γιατί δεν μου λέτε καθαρά ότι δεν ελσθε για μένα;

Ήουλιέτα προς θεού, παύσετε το επικίνδυνο παιχνίδι. Μιά μέρα θα μετανοήσετε για το κακό που μου κάμπετε. Με βασανίζετε άδικώς με αυτή την φιλαρέσκεια, που ελνε το μόνο ελάττωμά σας, έπιρρεψατέ μου να σάς το ειπω.

Ελσθε φιλάρεσχη, φιλάρεσχη με πολλούς, και αυτό με βασανίζει σκληρά.

Ήθελα να είμαι ο μόνος, ο μόνος που θα ειχε το δικαίωμα να σάς βλέπη, να σάς θαυμάζη και να σάς λατρεύη.

Ραούλ

Της κουμόδης Άρμανάκ προς τον δούκα της Όρλεάνης.

Άγαπητέ μου, σάς παρακαλώ για τελευταία φορά να μη ξαναφθετε ποτέ στο σπήτι μου όταν λείπει ο κόμης. Προχθές μου έκαμε μία τρομερή σκηνη εξ αιτίας σας. Ελνε πασίγνωστη η ζήλεια του και φοβούμαι μη φανή χυδαίος μαζή σας. Θά σάς γραψω τότε και που μπορούμε να συναντηθούμε, χωρίς να προκαλέσουμε της ύποψιές του. Προς το παρόν θα σάς ιδώ από μακριά στην αυγινή παράστασι της όπερας. Ελνε και αυτό κατί... Τα μάτια μας θα ειπουν εκείνα που κρατούν μυστικά η καρδιές μας... Φοβούμαι, φοβούμαι για σάς, για μένα και για το σκάνδαλον που ο κόμης μπορεί να προκαλέση. Δεν τον ξέρετε όπως εγώ και δεν φανταζέσθε πόσον ελνε βλαίος. Η μαρκησία κ. Κ. θα σάς δώση αυτό το γράμμα στα χείρια σας. Πρέπει να το σχίστε μόλις το διαβάσετε, σάς εξορκίζω! Πάντα να σχίζετε το γραμματά μου γιατί διατρέχουμε και οι δύο πραγματικό κίνδυνο θανάτου.

Δική σας
Άρμάλια

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΗ

(Δράμα με κλωστοπατινάδες εις πράξεις 4)

ΠΡΑΞΙΣ Α'

(Αΐθουσα χορού. Έκείνος εις μίαν γωνίαν χωμένος την παρατηρεί άπλήτως. Εκείνη μεμιά φιλαρέσκια με όφθαλμούς έλεημονας και με χείλη πλήρη καλοσύνης...)

ΕΚΕΙΝΟΣ (συγκινημένος).— Τι πρόσωπο, τι μάτια, τι στόμα γλυκό! Τι άγγελος ούρανοκατέβατος! Τι όνειρον! Άάηχ!

ΕΚΕΙΝΗ (θριαμβευτικώς).— Με άγαπά άναμφιρόλος! Καλέ, τι λέγω: με λατρεύει. (Έγείρεται και κάθεται πλησίον του). Άχ!

ΠΡΑΞΙΣ Β'

(Το βραδάκι στο Ζάππειο)

ΕΚΕΙΝΟΣ (περιπατών).— Άγγελέ μου, φώς μου, λατρεία μου, άστρον μου! Σε λατρεύω!...

ΕΚΕΙΝΗ (δακρύβροχτος).— Πουλί μου, μαγεία μου, όνειρόν μου, αυγή μου, τρελλαινόμε!...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Θέλεις να γίνης δική μου;

ΕΚΕΙΝΗ.— Μου προσφέρεις τον παράδεισον. ΕΚΕΙΝΟΣ.— Άχ!

ΕΚΕΙΝΗ.— Ίχ!

ΠΡΑΞΙΣ Γ'

(Τρείς μήνας μετά τον γάμον)

ΕΚΕΙΝΟΣ.—

ΕΚΕΙΝΗ.—

ΠΡΑΞΙΣ Δ'

(Έν έτος μετά τον γάμον)

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Βράδια, στρίγγλα, πανούκλα!...

ΕΚΕΙΝΗ.— Πρόστυχε, βλάκα, κτήνος, ζφον!...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Θα σου πιάσω τα πλευρά!

ΕΚΕΙΝΗ.— Πάρε τα μούτρα σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τσάφ! Τσούφ! (Τής... προσφέρει ένα ζεύγος μάτιασιν πρώτης ποιότητος).

ΕΚΕΙΝΗ.— Τύραννε! Κακόθυγε! (Όμοιά και τοι βγάσει με τα νύγια της το δεξιό ματι). Νά!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Τής δίνει μιά γρονθιά και της βγάζει δυό δόντια).— Νά και σύ!... (Επιμβαίνουν ένας όφθαλμιόλογος, ένας όδοντοιατρός και πολλοί χωροφύλακες).

Και πέφτει η αλλαία και εξακολουθεί να πέφτη... έξω!

Ό κ. Άνάποδος

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ ΕΡΩΤΟΣ

Τυχάλως έγνωρίσθημεν,
Μοιραίως ήγαπήσθημεν,
Βραδέως έχορίσθημεν,
Ταχύ έλησημονήσθημεν.

ΜΩΨ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΚΟΣ
Ο ΚΥΚΝΟΣ
(Ποίημα του περιφήμου άλλοτε Κερκυραίου ύποδηματοποιού και ποιητού Σπυριδωνος Ηερούλη. Ποιήματα του ίδιου μετεφράσθησαν και στην 'Ιταλικήν).
Ήθελα κύκνος να γενώ
νάρθω στο περιγιάλι,
στα μυρωμένα νάμπεσα
λουλούδια να κρυθώ
κι' όταν διαβαίνης να πετώ
στη τρυφερή σου αγάλη,
να πέρω 'πο τα χείλη σου
ένα φιλι άκριβό.
Και τα φτερά τ' άδύνατα
ή αγάπη σου να βιάση
που ν' ανεβώ στα σύννεφα
στα βάθη τ' ούρανού,
κι' άκόμα πιό ψηλότερα
έκει που σών' η πλάσι
να παγω νάρω που ήγη
τ' άθάνατου νερού...
Και να στο δώσω να το πιής,
άθάνατη να γένης,
Βασίλισσα πεντήμορφη
δοο δέ βατ' ο νού,
Κι' έμένα ο τάφος, άς δεχθί
μά σύ! πάντα να μένης
του κόσμου το προσκύνημα
σε χρόνους μακρονούς...
Σπ. Ηερούλησι

